

Dikke snobneus
Michael Biehn
volgt Sinatra op

Anton Corbijn
over zijn film, zijn
foto's en Bono

Ringosteelhandel
licht consument
nog steeds op

Wapenwetgeving 20 | Nieuwsmagazine 1 | 1000 Nieuwsmagazine 1 | 1000 Nieuwsmagazine 1 | 1000 Nieuwsmagazine 1 | 1000 Nieuwsmagazine 1 | 1000 Nieuwsmagazine 1 | 1000 Nieuwsmagazine 1

REVU

40

Exclusief

In het geheime
game-lab van de
Halo 3-makers

Opzienbarend

De catastrofale fouten
en blunders van de CIA

Reconstructie van een racistische moord

Hans Van Themsche schoot eerst de Malinese oppas
dood, daarna vuurde hij van dichtbij op het kleine meisje

'Schiet me kapot'

Hoe De Slome verwerd tot De Verschrikkelijke

Vorig jaar schoot Hans Van Themsche (18) een blank meisje, haar Malinese oppas en een Turkse vrouw neer in Antwerpen. Maandag verscheen hij voor het eerst voor de rechter. Over hoe een brave sul opeens een koelbloedige racistische moordenaar werd. En over de rol van zijn moeder.

Door Jolien Janzing/Humo / Fotografie: PhotoNews

Die ochtend ging Hans Van Themsche in de eetzaal ontbijten. Hij was intern in het Vrij Agro- en Biotechnisch Instituut in het Vlaamse Roeselare en zat in zijn vijfde jaar. Het was een ochtend zoals iedere andere: boterham en koffie met suiker. Maar in plaats van naar de les te gaan, glipte Hans naar buiten en nam de trein naar Antwerpen. Hij liet zich kaal scheren bij een kapper ('U mag achteraan wel een kleine staart laten') en kocht bij wapenhandelaar Georges Lang een repeteebuks met munitie. Hans legde het wapen in zijn nek en was ►

Hans Van Themsche tijdens de reconstructie van de Antwerpse moordpartij.

► niet langer Hans de Slome, maar Hans de Verschrikkelijke.

Niets in de jeugd van Hans Van Themsche had erop gewezen dat hij ooit met een geweer voor de hertenjacht als een overspannen *ranchero* door Antwerpen zou lopen. Hij groeide op in Wilrijk en stond bekend als een brave sul, die vast nooit een vlieg kwaad zou doen.

Vader Peter was een hardwerkende timmerman. Moeder Lieve was een intelligente vrouw die makkelijk een universitaire studie had kunnen volgen, maar besloot zich aan de opvoeding van haar zonen te wijden - en dat deed ze op haast religieuze wijze. Ze was ervan overtuigd dat haar zonen bijzonder slim waren en in haar oudste zag ze een genie. 'Hans is hoogbegaafd,' vertelde ze aan vrienden. Ze had de jongen laten testen en hij bleek een IQ van ruim 130 te hebben.

Aan haar vriendinnen vertelde ze trots dat Hans 'zo lief en meegaand' was. In haar huis was trouwens geen plaats voor opstandigheid of boosheid. Hans wilde graag een speelgoedpistool, maar daar was Lieve tegen.

"Ze was een echte moederkloek," vertelt Jacques, een vroegere vriend des huizes. "Haar kuikens moesten altijd onder haar vleugels

Aan haar vriendinnen vertelde moeder Lieve trots dat haar zoon Hans 'zo lief en meegaand' was

zitten, anders werd ze zenuwachtig. Er hing een beklemmende sfeer en ik vroeg me wel eens af of die jongens genoeg lucht kregen. De oudste gedroeg zich soms wat wereldvreemd. Lieve had ook een panische schrik voor woede of onenigheid. Heel vreemd was dat, want in welk gezin is er nooit eens ruzie? Ik denk dat de jongens daardoor niet geleerd hebben hoe ze conflicten konden uitpraten. Hans is een binnenvetter geworden."

Internaat

Hans maakte op school een lome indruk. "Een gehoorzaam kind, maar teruggetrokken en futloos," vertelt een lerares. "Ik vrees dat hij regelmatig werd gepest. Hij was groot en flink gebouwd, maar niet stoer. Hij hield niet van voetbal en wilde het liefst over dieren praten, met een voorkeur voor poezen en konijntjes. De meisjes vonden hem schattig, maar de jongens lachten hem uit."

Zo werd hij door een groepje van vijf Marokkaanse jongens eens in de toiletten gegijzeld; ze duwden hem in een hoek en wilden hem niet meer laten gaan. Toch reageerde Hans gelaten op de pesterijen; hij werd niet kwaad en ging niet vechten.

Hans die nooit boos werd, had één uitlaatklep: kendo, een Japanse vechtsport die met zijn helmen, zwaarden en riten tot zijn verbeelding sprak. Hans was 8 jaar toen hij lid werd van de kendo club El Shin Kan in Wilrijk en werd daar onder de vleugels genomen van coach Sonja Trappeniers.

Ze herinnert zich hem als "een lief, verlegen manneke." Toen Hans een jaar of 10 was, kwam Christophe bij de club. Hij was een intelligente jonge student met een passie voor kendo, en na enkele jaren stelde Trappeniers hem aan als instructeur voor de volwassenen. Eigenlijk was Christophe niet zo op haar gesteld en hij verdacht haar ervan dat ze heel weinig over kendo wist.

Hans had het niet makkelijk in de club. Zijn

Hans Van Themsche (links) heeft bekend de mensen te hebben neergeschoten uit racistische motieven. De foto is genomen tijdens de reconstructie.

Van Themsche en extreem-rechts

Het gezin Van Themsche had een goede naam in de wijk. De burens vonden vader Peter een geschikte vent omdat hij steeds een handje hielp bij de jaarlijkse dorpsfeesten. "Het waren Vlaams-nationalisten, maar ik had niet de indruk dat het racisten waren," vertelt een buurvrouw. "Peter heeft een paar illegale Afrikanen geholpen en daar kreeg hij in de wijk wat kritiek op, maar het is wel mooi, natuurlijk. Hij bracht ook kleding en voedsel naar een tehuis in Roemenië."

De Wilrijkse afdeling van het Vlaams Belang kon ook op de trouwe Van Themsches rekenen. Peter knapte met plezier klussen voor de partij op, maar voor een plaats op de lijst of om campagne te voeren of leden te werven, had hij onvoldoende vrije tijd.

Wat de burens niet wisten was dat de familie Van Themsche een extreem-rechts voor-geschiedenis had. Grootvader Karel Van Themsche trok op zijn 18de met zijn tweelingbroer naar het oostfront om er te strijden tegen het communisme. Dochter Frieda werd lid van de Nationalistische Studentenvereniging en kwam in Harelbeke op de kieslijst van het Vlaams Belang. "Tante Frieda vormt een kwalijk element in de familie," vertelt Jacques, een vroegere vriend des huizes. "Ze is een verwarde vrouw die de consequenties van haar politieke daden niet goed begrijpt. In haar domheid is ze potentieel gevaarlijk."

Peter was een overtuigd Vlaams-nationalist en volgens insiders behoorde hij een tijdlang tot de 'knokploeg' van Voorpost, de rechts-radicaler mantelorganisatie van wat toen nog het Vlaams Blok heette. De VRT zond tv-beelden uit waarop vrienden hem in uniform herkenden, maar hij verklaarde dat dit 'één groot misverstand' was en hij geen uniform droeg, maar gewoon een blauw overhemd.

trainingen verliepen moeizaam, want hij leed net als zijn moeder aan astma en was vaak buiten adem. Trappeniers sprak hem moed in en moeder Lieve begon een hekel aan haar te krijgen, omdat ze zoveel invloed op haar zoon had. El Shin Kan vormde zijn toevluchtsoord; even weg van school waar hij nog steeds niet uitblonk, en weg van thuis waar hij het vaak benauwd kreeg.

Moeder Lieve was echter zo beschermend, dat hij zelfs in de club niet aan haar toewijding ontsnapte. Hij kon na de les nooit iets blijven drinken, want zij bracht hem naar de Sportopolis in Wilrijk en bleef daar in het cafetaria op hem wachten. Eenmaal per maand had Hans nationale training ergens in België en dan bracht zijn moeder hem en bleef twee uur in de auto zitten.

Het werd vader en moeder Van Themsche wel duidelijk dat Hans geen studiehoofd was. Hij was blijven zitten en slaagde er maar niet in om zich voor zijn lessen te interesseren. Net als veel hoogbegaafde mensen blonk hij enkel uit in zijn interessegebied: zo had hij een encyclopedische kennis over dieren opgebouwd die mensen vaak versteld deed staan. Maar hoe kon hij die op een praktische manier aanwenden?

Hans kwam zelf met de oplossing. Hij wilde van de verzorging van kleine dieren graag zijn beroep maken. In het Vrij Agro- en Biotechnisch Instituut (VABI) in Roeselare bestond een opleiding dierenzorgtechnieken. Roeselare was echter niet bij de deur en dit betekende dat Hans naar een internaat zou

moeten. Begin september 2003 pakte Hans zijn spullen en stapte op de trein.

Verslaafd aan games

Hans was gelukkig op zijn nieuwe school. Hij wandelde dagelijks tussen moestuinen en serres, hoge bomen en grasvelden. Zijn kamer keek uit op kleine, vierkante rennen voor fazanten en ander pluimvee en in de verte zag hij de schapen grazen. Hij kwam er tot rust en maakte voor het eerst in zijn leven vrienden.

Hier kon hij eindelijk zichzelf zijn en dat uitte

zich al vlug in zijn kleding. Hij droeg nu het liefst een zwarte jeans, gecombineerd met een wit T-shirt over zijn broek om zijn wat slappe buik te verbergen. Het ging goed op school en hij zou elk jaar moeiteloos overgaan. Hij kreeg persoonlijkheid en liet, tegen het heersende modebeeld in, zijn haar groeien tot halverwege zijn rug en droeg het in een strakke paardenstaart. En hij werd verliefd. Lieselotte was een knap, ietwat schuchter meisje uit het tweede jaar van het VABI. Ze was pas 13 toen ze Hans leerde kennen, maar ze was vroegrijp en slim. Lieselotte was gek op haar Hans en hij op haar. Ze werden onafscheidelijk. Lieselotte introduceerde hem in een nieuwe vriendenkring, die aan het VABI de *gothic people* genoemd werden. Hans kon het goed met hen vinden en hij bleef veel zwart dragen en liet zich tatoeëren.

Moeder Lieve was niet gelukkig met het gedrag van haar zoon. Zijn cijfers waren weliswaar goed, maar hij kwam elke vrijdag laat thuis en op zaterdag ging hij vaak naar Lieselotte. "Hij bracht veel tijd bij zijn meisje door," vertelt Kevin (19) die Hans kent uit het café, "en dat vond zijn moeder niet goed. Ze kreeg minder aandacht en dat maakte haar boos." De druk van thuis was groot en al vlug kwamen er spanningen tussen Lieselotte en Hans. In de zomer van 2005 raakte het uit.

In de kendo club had Sonja Trappeniers Hans aangesteld als instructeur voor de kinderen, maar in november 2005 zou ze zelf uit de club stappen. Christophe vond het voorbarig van haar dat ze hem tot instructeur had gebombardeerd. "Hans bezat daartoe nog niet de nodige maturiteit," vertelt Christophe. "Eigenlijk vond ik hem een beetje een sul. Het heeft me wel altijd verbaasd dat zijn moeder hem hoogbegaafd noemde."

Niet lang daarna trouwde Christophe met een Japans meisje. De schoonvader van Christophe was een uiterst ervaren kendoleraar. Hij had ►

De Malinese oppas Oulemata Niangadou en het meisje Luna Drowart, die door Van Themsche werden doodgeschoten.

► voor Hans een paar nieuwe handschoenen uit Japan meegebracht. 'Hans-su!' riep de Japanner en gaf hem een vaderlijk klopje op de rug. "Hans gedroeg zich verlegen en vriendelijk," zegt Christophe, "en dat terwijl mijn schoonvader een Aziaat was. Ik heb sowieso nooit de indruk gekregen dat hij een racist was."

Aan het VABI werd Hans een opvallende figuur. Hij liep rond in een lange, zwartleren jas en dat leverde hem de bijnaam Mister Black Magic op. "Hans was altijd aan het lachen, maar dat was maar een pose," zegt Ricky die bij hem in het internaat woonde. "Die gast lag zo in de knoop met zichzelf. Hij reageerde dat soms af door al het leed van de wereld aan de allochtonen te wijten. Als kind was hij gepest geweest door Marokkanen en hij zou die *makakken* wel eens een lesje leren. Straffe praat, maar als ik heel eerlijk ben, zeiden mijn kameraden en ik ook wel eens zulke dingen - maar daarom ga je nog niet tot actie over, hè."

Thuis begon Hans zich weerbarstig te gedragen en nu het uit was met Lieselotte, zat hij hele dagen op zijn kamer voor de computer. Hij kon urenlang informatie over dieren opzoeken, maar raakte ook verslaafd aan videogames - het populaire *Counter-Strike*, waarbij terroristen en politieagenten elkaar te lijf gaan, en het gewelddadige *Postal II*, waarbij je mensen en huizen overgiet met benzine en in brand steekt. Later zou blijken dat hij ook regelmatig naar pornosites en extreem-rechtse sites surfte. Hij ontwikkelde een interesse voor vuurwapens en bewaarde een alarmpijstool in zijn kamer.

Heroïsche dood

Op dinsdag 9 mei 2006, iets voor middernacht, werd Hans in het internaat betrapt op roken en drinken op zijn kamer. "Dat drinken kon nog door de vingers worden gezien," zegt Ricky, "maar als je rookte, dan hing je. De straf op roken was uitsluiting en dat wisten we allemaal." Hans kreeg te horen dat hij met ingang van vrijdagavond niet meer welkom zou zijn op het internaat, maar wel gewoon de lessen kon blijven volgen.

De dag erna maakten de internen een uitstapje naar Leuven, Hans ging mee. Op de terugreis vertelde hij aan de vriend naast hem, dat hij zelfmoord wilde plegen en nog een paar *makakken* mee de dood in wilde nemen.

Donderdagochtend 11 mei, 9 uur. Hans nam in Roeselare de trein naar Antwerpen. De schooldirectie stelde een half uur later vast dat hij verdwenen was en probeerde zijn ouders te bereiken, maar er was niemand thuis. Zo rond elf uur stond Hans in de wapenhandel van Georges Lang en koos een repeteebuks,

In de Zwartzustersstraat schoot hij de Malinese oppas dood. Daarna richtte Hans op het kind en haalde de trekker over

een zogenaamd 'cowboywapen'. Hij verliet de winkel om te gaan pinnen. Hij haalde 500 euro. Nadat hij had betaald, wandelde hij met de doos onder zijn arm naar de Spanjaardsteeg. Tegen half twaalf laadde hij het wapen in een steegje en stopte de resterende kogels in de zakken van zijn leren jas.

Aan de Koepelbrug zat de 46-jarige Songul Koç te lezen in de zon. Ze was van Turkse origine en droeg een hoofddoek. Hans schoot haar in de rug en ze zakte ineens. Schijnbaar onbewogen liep hij verder en kreeg in de Zwartzustersstraat de Malinese oppas Oulemata Niangadou en het meisje Luna Drowart in het vizier. Hij schoot de oppas dood. Ze viel op de grond en het meisje naast haar op haar driewieler begon te huilen. Hans richtte van dichtbij op het kind en haalde de trekker over.

Er heerste een diepe stilte na de schoten. Hans had nog kogels in zijn zakken, dus hij liep verder. In de Lange Doornikstraat hield hij het geweer dwars in de nek, en draaide zich met een ruk om toen hij werd geroepen. Agent Marcel Van Peel gebod hem zijn wapen neer te gooien, maar Hans bleef stoer staan. 'Schiets me door mijn kop,' zei hij. 'Schiets me kapot.' Maar Hans zou geen heroïsche dood sterven zoals hij zich dat had voorgesteld - hij kreeg een kogel in zijn buik, werd geboeid en afgevoerd met een ziekenwagen.

Bij moeder Lieve thuis rinkelde zowel de telefoon als de deurbel. De school belde haar om te vertellen dat Hans was weggelopen en

er stond een agent aan de deur die wist te melden dat haar zoon verantwoordelijk was voor een moordpartij. Later die avond belde ze haar schoonzus Frieda, verbijsterd en in shock. 'Ik heb geprobeerd een goede moeder te zijn - wat heb ik verkeerd gedaan?'

Frieda Van Themsche besloot die avond om uit de politiek te stappen. Ze geeft zichzelf de schuld van de misdaad van haar neef.

Lieselotte was op school toen ze hoorde wat haar ex had gedaan. Ze viel haast flauw en moest door vrienden ondersteund worden. Kevin trok na school naar de Ierse pub met zijn vrienden. "Hans is bezwiken onder de druk van zijn ouders. Ze stelden hoge eisen en hij kon niet met hen praten. Het lastige is dat je je vrienden niet kunt vertellen over problemen die je met je ouders hebt, daar schaamt je je voor."

Ricky was in zijn kamer in het internaat. "Een paar avonden geleden zat Hans hier nog bij mij. Zijn zijn stoppen doorgeslagen? Al een geluk dat hij de school kon uitlopen, want ik denk dat hij anders in de klas een geweer had leeggeknald."

Christophe werd die avond gebeld door een journalist, met de vraag of hij een reactie op het gruwelijke nieuws wilde geven. Hij was nog niet op de hoogte en schrok vreselijk ■

Reageren? redactie@revu.nl

De namen Jacques, Ricky en Kevin zijn gefingeerd.